PRÆDIKEN SØNDAG DEN 27. SEPTEMBER 2026 – 17. SETRIN (HØST)
AASTRUP KL. 10.15 – VESTER AABY KL. 14
Tekster: Sl.49,2-6; Jud. 20-25; Mark. 2,14-22
Salmer: 729,11,730,728,Nat med mørke

Så synger vi vor tak til Gud,
at vi får lov at være,
at alt vil vokse, springe ud
og siden frugter bære –
ja, Gud ske lov for kornets sang,
for dagligt brød på bordet,
vor glæde får sin bedste klang
i tak til skaber-ordet!

”Den korsfæstede og opstandne Frelser, Vor Herre, Jesus Kristus, som nu **har** givet os sit hellige legeme og blod.”
For mange vil det være kendte ord. Det er indledningen til de ord, der siges, når vi har holdt altergang her i kirken, og deltagerne skal tilbage til bænken inden velsignelsen.
Men det er samtidig ord, der lyder til **alle**, der er i kirke den dag. De fleste præster gør sig umage med at se rundt i hele kirken, mens ordene lyder. Man skal ikke føle sig uden for fællesskabet, selv om man sidder nede i kirken. Og faktisk er det ord til alle, fordi de rummer det centrale i selve det kristne budskab: Gud har givet os sin søn Jesus Kristus til verdens frelse.
Men det afgørende og årsagen til, at jeg indleder med disse ord her i dag, hvor vi holder høstgudstjeneste i vore kirker er, at de lyder **efter**.

Det er en **takkebøn**.
Og på den måde føjer bønnen sig – også ved en gudstjeneste uden nadver – til dagens vigtige indhold. At vi holder høstgudstjeneste i dag.
At vi siger tak. Efter høsten.
Også vi, der ikke har høstet et eneste aks. Takken skal ikke kun lyde fra dem, der har høstet, men er en tak fra alle, fordi høstens resultat har betydning for os alle.
En høstgudstjeneste er som alle gudstjenester en **inkluderende** begivenhed.
Det er den ikke mindst, fordi der er så forsvindende få mennesker, der har været involveret direkte i årets høst her i 2026. Vi kunne forleden høre om, at AI vil koste arbejdspladser, men den tekniske udvikling har også inden for landbruget kostet mange arbedspladser gennem de sidste 70 – 80 år.
Så kunne man mene, at det slet ikke gav **mening** at holde høstgudstjeneste. Så kunne man indlægge alt muligt andet indhold i gudstjenesten for at forsøge at **fremtvinge** en mening.
Men man kan også blot holde fast i, at det **giver** mening at holde høstgudstjeneste her i Vester Aaby og Aastrup Kirker.
For det gør det naturligvis.
Netop fordi det har betydning for os alle. Og fordi vi alle har grund til at takke Gud.
Alene af den årsag, at det, der er blevet høstet, skal være livsgrundlag i den kommende vinter. At sommerens varme langsomt er blevet omsat til frugt og korn, der nu er taget ind og gjort klar til den videre brug. Den **efterfølgende** brug.
Men betydningen af at holde høstgudstjeneste stikker meget dybere end det.

Den stadfæster nemlig et fællesskab, der ellers kan virke usynligt i en moderne verden.
Afhængigheden.
Vi mærker i denne urolige tid, hvor afhængig verden er blevet af ting, der sker langt væk. De mejetærskere, der har brummet rundt på markerne omkring Aastrup og Vester Aaby, har brugt dieselolie, der i bogstaveligste forstand har kostet en krig, og det er ikke blevet bedre til harvning og såning i disse uger.
Det skyldes begivenheder, der i sted ligger nærmere begivenhederne i dagens tekst.
Men som i **tid** burde ligge langt fra os.
Også derfor har vi brug for det fællesskab, som vi hører Jesus stifter i dag. Brug for det fællesskab, der har måltidet i centrum. Hvad enten det så er nadverens fællesskab omkring naturens gaver, brød og vin eller fællesskabet i at stå sammen mod en urolig verden.
Dagens tekst kaldes for Levis kaldelse. Jesus kommer på sin vandring forbi toldboden, hvor Levi sidder.
Selv om det måske har været fortalt mange gange, er der grund til at nævne det en gang mere. Toldere var ikke velsete på det sted og på den tid, hvor dagens evangelietekst foregår. Det var svært for tilhørerne og tilskuerne at se noget positivt komme fra den kant. Levi blev set som årsagen til mange ulykker i samfundet, fordi han som tolder repræsenterede en trussel mod fællesskabet. Han opkrævede told til besættelsesmagten, ja, han opkrævede mere end det, og beholdt resten selv.
Han var dømt ude af dem, der var inde.
Men **ikke** af Jesus.
Det viser to små ord: Følg mig!
Indbydelsen til et måltid i Levis hus.

Brødet og takken i centrum som det også er ved en høstgudstjeneste.
Selv om Levi lægger hus til, er det ikke ham, der skaber fællesskabet. Selv om vi lægger kirke til i dag, er det ikke os, der skaber fællesskabet. Selv om de, der dyrker markerne lægger jord til, er det ikke dem, der skaber kerner og fold.
Det er Ham, der i dag spiser sammen med Levi. Jesus Kristus.
Og det er **det**, vi takker for i dag.
For at få det med, fortsætter evangelisten Markus med beretningen om brudesvendene. Hvis man afviser måltidsfællesskabet, melder man sig ud af korncirklen.
Hvis man ikke adlyder ordene "Følg mig" så går man glip af fortsættelsen.
Og netop **fortsættelsen** er vigtig på en dag hvor vi holder høstgudstjeneste.
Vi har ikke været i tvivl om, at vi skulle holde høstgudstjeneste. Vi har ikke været i tvivl om, at der endnu en gang var grund til at takke for regnen som vander vort land og for solskin og varme i sommerens brand. Dette år har givet rigeligt af begge dele.
Men hvad nu?
Og hvad nu, hver gang ordene ved nadverbordet **har** lydt? Den korsfæstede og opstandne Frelser, Vor Herre, Jesus Kristus, som nu **har** givet os sit hellige legeme og blod.
Hvordan skal takken og velsignelsen tages med videre?
Jeg kan huske som barn, hvis jeg havde ringet til min faster i Middelfart for at høre, hvordan det gik, at min mor spurgte, når jeg havde ringet af: "Huskede du så at sige tak for julegaven?" Det betød naturligvis meget for min faster, men kunne selv om jeg da var glad for gaven, let blive til en ekspeditionssag.

Er det sådan, vi holder høstgudstjeneste i dag. Nu er høsten i hus, eller nu har vi været til alters. Så siger vi tak for sidst, og det var så det.
Det er vist ikke meningen med evangeliet.
Vi hører i dagens tekst ikke mere til Levi. Det er næppe sandsynligt, at al modstand mod ham og hans tvivlsomme virke forsvandt som dug for solen. Der bliver sikkert heller ikke stilhed om landbruget og markerne i den kommende tid.
Men lad os her til sidst vende os mod de afsluttende ord i dagens evangelietekst. Ordene om den unge vin på de nye sække.
For det var lige præcis, hvad der skete den dag i Levis hus. De gamle sække blev sprængte. De gamle rammer for "tak for sidst" blev sprængte.
Og den nye vin flød ud i overflod.
Den vin og det brød, som der ikke blot skulle takkes for, men som skulle bringes **videre**. Som skulle bringe taknemmeligheden i spil hver eneste levede dag.
Brødet er i dag symbolet på den føde, vi som mennesker ikke kan undvære. Den bliver let en selvfølge for os her på vore breddegrader, men der er steder i verden, hvor dagligt brød ikke er en selvfølge. At tænke på dem og måske endda give dem et bidrag er en gammel skik ved høstgudstjenester. Man kaldte det i gamle dage for "høstoffer".
Lad det være et lille eksempel på, hvordan vi kan bære takken videre og lade den **leve** videre. Samtidig med, at vi lader taknemmeligheden fylde vores eget liv, så vi ikke blot går tilbage til der, hvor vi kom fra. Vi går hver især tilbage til glæder og udfordringer som en høstgudstjeneste ikke fjerner på en time, ligesom dagens beretning næppe ændrede på synet på

tolderen Levi blandt de kloge omkring ham. Men han tog ordene ”Følg mig” alvorligt, og det gav ham et nyt liv.
Vi skal ikke forlade vore faste rammer for at adlyde ordene, men i dag skal vi prøve at lade taknemmeligheden over, at den korsfæstede og opstandne Frelser, vor Herre Jesus Kristus **har** givet os sit hellige legeme og blod bære vort liv i medgang og modgang.
Så tak da Gud, ja pris dog Gud, for al Hans kærlighed.

AMEN